

OPTOCHT

10 september 1968

Ik weet niet wat voor pen ik moet nemen om u de optocht der dichters te beschrijven. Misschien die van ergens een Nobelprijswinnaar want de mijn gaat te kort schieten om het in al zijn grootse eenvoud onder woorden te brengen.

In de mist die over Wetteren hing kwamen de dichters samen, van heinde en ver. Ze allen opnoemen gaat niet, maar ze waren

met veertig, vijftig, als het niet meer was, en als ge er mezelf niet bijrekent. En toen ze allen bij elkaar stonden, op het plein, brak de zon door. Een mooie warme septemberzon, die de straten en pleinen en mensen een gouden glans schonk.

Toen begon de optocht. Met vooraan ruiters en daarna een kar met mannen die New-Orleans jazz speelden, de enige muziek die bij een optocht van dichters kon gespeeld worden. Want de muziek uit die tijd in New Orleans is er ook spontaan gekomen. Met een jongen die een trompet had weten te bemachtigen en die op straat wou laten horen.

En met andere jongens, die naast hem kwamen lopen, met alles wat ze aan instrumenten vonden, en waarop ze een totaal nieuwe muziek speelden: New Orleans.

Het moest dát zijn, deze zondagochtend in Wetteren, want ook daar gebeurde iets totaal nieuws, dat nergens elders ter wereld ooit te zien is geweest. Noch in Parijs, noch in Londen, noch in New York, voor de allereerste keer in de geschiedenis kwamen de dichters op straat en lieten ze zich in stoet zien.

Het waren steeds oud-strijders die op straat kwamen, de verenigde duivenmelkers, de bond der gewezen maagden, de gepensioneerde vrienden van het onderwijs. Zoiets heeft zin en betekenis in onze samenleving. De poëzie niet, de dichter niet.

Maar vanaf deze zondagochtend heeft het wél betekenis gekregen. We hebben brood en vlees en kaas en vis en bier en poëzie nodig, het een hangt vast aan het ander, dat is nu duidelijk bewezen. De mensen in de straten hebben de dichters gezien, de burgemeester heeft ze van op de stoep van het gemeentehuis gegroet, de politieman heeft gesalueerd.

Naast mij in de optocht stapte Paul De Vree¹, de dichter die al zijn hele leven lang bij de avant-garde is, en zijn bolhoed van het hoofd nemend zei hij: dat heb ik nog nooit gezien, nog nooit meegemaakt... dit is het wonder, het ongelooflijke wonder.

Fotografen, kineasten, reporters en journalisten liepen naast de optocht der dichters mee. Ook mij hebben ze gevraagd wat ik ervan dacht. Ik wist niet wat te antwoorden, ik kon alleen maar zeggen, net als de dichter naast mij, dat ik er sprakeloos bij stond, dat dit het onvergetelijke ongelooflijke wonder was.

Jā, Drieghe zelf, die dit alles had bewerkstelligd, die de dichters bij elkaar had geroepen, zei steeds maar opnieuw: Ik geloof het nog altijd niet, dat dit aan het gebeuren is.

We moeten dit elk jaar opnieuw doen, de eerste zondag van

september: de processie van de dichters, de optocht der dichters, in de straten van Wetteren.

1 Paul de Vree (1909-1982): Vlaams dichter, criticus en essayist. Promotor van de moderne kunst.